

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XIX. Quam tam in morte quàm in vita nos præferre oporteat, cum Dei voluntate concordiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Quod ergo eas minime fanet, sed in ijs diu nos languere sinat, donec non rogatus auferre eas ipse velit, ideo id ab eo fieri credendum, vt nostri curam omnem illi concedamus, inq; eo solo fiduciam nostram collocemus: ad magnū quoq; animarum nostrarū bonum & vtilitatem, vt nimirum nobis postea pro breuib; illis laboribus, quos nobis immittit, mercedē & coronam adaugeat, & velut duplicatam rependat. His auditis Zachæus, mire animo punctus: Ignoscat, inquit, mihi Deus hoc parat in eum fiduciā, & cum diuina eius voluntate conformitatis, & desiderij sanitas peccatum. Hinc, postquam Pachomius inde discessit, leuē hanc noxam anno integro tam rigido expiauit ieiunio, vt non nisi post duos ieiunij dies cibum gustaret, & cum quidem tenuissimum, & quem etiam cum lachrymis miseret. Memorabile hoc Zachæi exemplum Pachomius identidem apud fratres suos commemorare solebat, vt eos ad perseverandū in laboribus, in Deo confidendum, & leuia delicta non parui faciendā cohortaretur.

CAPVT XIX.

Quam tamen morte, quam in vita nos praeferre oporteat, cum Dei voluntate concordiam.

CONFORMES insuper cum Dei voluntate esse debemus, tam ad moriendum, quam ad viuendum. Et quam ipsum mori ex se perdifficile sit & peracerbum (ait siquidem Philosophus: *Omnium rerum nihil morte terribilius, nihil acerbius*) in Religiosis tamen difficultas hęc magna ex parte est imminuta, & acerbitas dulcorata: quia iam medium, imo prope totum viā, qua ad mortem itur, cursum confecimus.

Nam primo, ideo praeicipue mundanis hominibus ipsa mors acerbā, & eius horra dura esse solet, quod opes, honores, voluptates, delectationes, commoda,

delicias, quibus hac in vita fruebantur, amicos item, consanguineos, hic charam vxorem, ille filios dilectissimos relinquere cogantur: quae singula in illa angustiae hora non parum hominem turbare & angere solent, praesertim quando ijs ante occursum non est. Vniuersa hęc matre in tempore Religiosus iam reliquit; vnde ea relinquere, illi nec graue est, nec difficile.

Si quando dens molaris iam vnde qua- que decarnatus est, & à gingiuis solutus, nullo negotio ore educitur; at si cum non oblata circūsecus carne, educere chyrurgus fatagat, ingētem tibi dolorē adferet: ad eundem modum Religioso, qui ab omnibus mundi rebus iam dudum diuisus & sequestratus est, in hora mortis graue non est easdē penitus relinquere: iam dudum enim eas volūtarie magnoq; merito suo, dū primū Religioni nomē dedit, reliquit; nec expectauit, vsq; dum eas in mortis hora aliquando relinqueret, vt faciunt mundani, quādo eę necessitate premente (etsi ipsis inuitis, & magno cū dolore & amaritudine, ac saepenumero sine vilo merito) relinquendae sunt: quia tunc suos illa potius possessores, quam illas deserunt. Atq; hic est vnus de praecipuis, quos mundi abnegatio, & Religionis ingressus continet, fructibus, vt bene obseruat Chrysostomus; quod nimirum mundanis, qui in opibus, voluptatibus, & delicijs vitā huius requiem suam & pacem collocarūt, mors accidat quam penosissima, iuxta illam Sapientis gnomen: *O mors quam amara est memoria tua, homini pacem habenti in substantia sua!* Si vel ipsa mortis memoria tam amara est, quam erit dura eius praesentia! Si sola cogitatio amaricat, quomodo amaricabit gustus? Religioso autem, qui iam dudum omnia illa deseruit, mors adeo non amara est, vt etiam laeta, iucunda ac sapida sit, vtpote malorum eius finis, & laborum terminus, & in qua ipse praenium & mercedem pro omni eo, quod causa Dei reliquit, est recepturus.

Similitudo.

Morientes deseruntur, non deserunt mundum.

Homil. 14. in 1. ad Tim.

Fructus Religionis mortis suauis.

Eccl. 41. 1.

Memoria est amara, quid faciet praesentis?

11.

Alterum, quod in hora illa mundanos maxime affliget, ac causa esse solet, ut mors ijs terribilis ac horribilis accidat, iuxta sanctum Ambrosium, est mala conscientia, & quod ad eam se minime disposuerint: quod in Religioso tem nec locum habet, nec habere debet: nam vniuersa eius vita quid est aliud, quam continua quædam ad bene moriendum præparatio & dispositio: Religiosus quidam æger, cum à medico, ut se ad mortem disponeret, commoneretur, dixisse fertur: Ex quo hunc habitum indui, aliud quotidie non feci, quam ad moriendum me præparare. Hoc quippe Religiosi est exercitium.

Lib. d. bono
mentis, c. 8.

Bona consci-
entia Religio-
sum in morte
recreat.

Religio est
mortis medi-
tatio.

Castitas &
charitas mor-
tem cõdiunt.
Hom. 13. in
Euangel.

Tract. 2. c. 5.

Desiderium
mortis signum
bonæ consci-
entiæ.

Luc. 12. 36.

Mortis me-
tus mala con-
scientiæ si-
gnum.

Simila.

Quinimo ipsemet Religionis status nos eam dispositionem docet, quam in suum aduentum haberi Redemptor Christus vult: *Sine*, ait, *lumbi vestri præcincti, & lucerna ardentes in manibus vestris*. Lumborum autem præcinctio, inquit Gregorius, castitatem, lucernæ ardentes in manibus gestatæ, bonorum operum denotant exercitiū: quæ sane duæ res in religiosa vita potissimum locum habeant. Quocirca boni Religiosi est, mortem non formidare.

Notandum autem hic (quod ad propositum nostrum mirifice faciet, & quod etiam supra insinuauimus) inter cetera manifesta signa, quod bonam quis conscientiam habeat, & bene illi cum Deo sit, esse, quod cum diuina eius voluntate quoad horam mortis suæ, mire sit conformis, eamque summo cum gaudio ubique expectet, perinde ac si sponsum suum expectaret, cum quo cœlestia illa sponsalia, & nuptias celebret. *Et vos similes hominibus expectantibus Dominum suum, quando reuertatur à nuptiis*.

E diuerso, quo quis mortem inuitus subeat, & hanc cum Dei voluntate conformitatem non habeat, bonum id signaculum non est.

Insignes aliquot rei huic declarandæ adferri solent comparationes. Non vides, qua ouicula mansuetudine & quiete ad lanconem suum abeat, utpote nec balatum edendo, nec villo modo resisten-

do. Quam etiam similitudinē de Redemptore Iesu sacra Scriptura adducit, dicens: *Tanquam ovis ad occisionem ductus est*. At animal immundum porcus quam grunnit & reluctatur, dum ad mortē abripitur. Tale etiam est inter bonorum, qui per oves repræsentantur, & improborū & carnalium, quos alia illa animalia immunda designant, mortem discrimen.

Qui ad mortem sententia iudicum condemnatus est, quotiescunq; ianuam carceris aperiri audit, contristatur, & totus perhorrescit, singulis vicibus ad ellectorem ratus, à quo ad mortē rapiatur at innocens, & qui liber & innocens a iudicibus pronūtiatus est, quoties carceris fores reserari percipit, gaudet, cogitans se iam in libertatem asserendum. Ita impius, dum mortis mouere & strepere seram audit, dum, inquam, a morbo affligitur, mente concutitur, & grauitur angitur, quia, quoniam sauciam habet conscientiam, iamiam se educendum credit, ut æternis tartari ignibus addicatur: at, qui bona conscientia, lætatur potius, quod per mortis ianuam se auit in libertatem & quietem sempiternam asserendum. Nos ergo agamus, quod bonos Religiosos agere par est, & non solum difficultatem nullam sentiemus, cum Dei voluntate in hora mortis nos cõformemur, verum etiam mire exultabimus, & cum Propheta à Deo petemus: *Educ de carcere, anima mea*.

S. Gregorius illa Iobi verba, *Et bestias terræ non formidabis*, exponens, ait: *Iustus namque initium retributionis est: propter quod, in obitu securitas mentis: iam tunc quippe guttulam quandam pacis illius, quæ ceu flumen quoddam exundat, iam in animas ipsorū influxurum est, gustant, & suā beatitudinē auspiciantur: improbi e contra iam tum tormentum & infernum suum, per angorem, tremorem, & remorsum illum, quem in illa hora sentire incipiunt, præsentire videntur.*

Adeo ut mortem desiderare, & ea gaudere satis bonum sit signum. Vnde Clemens machus: *Laudē dignissimus est*, inquit, in

qui omnibus diebus mortem expectat; sed ille sanctus, qui nulla non hora eam desiderat. Sic & sanctus Ambrosius laudat eos, qui ardens quoddam moriendi habent desiderium: quod habuisse profecto constat priscos illos Patriarchas, dum se ut peregrinos & hospites, non vero habitatores & possessores esse in terra crederent, confitentes, quia peregrini & hospites sunt super terram. Et sicut bene Apostolus obseruat: Qui hac dicunt, significant se patriam inquirere & ad ex hoc exilio emigrandum anhelare.

Hoc item erat, ad quod tam impense & audacter Propheta regius suspirabat, dicens: Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est.

Si autem veteres illi Patres, etiam porta cæli clausa & obserata, & cum etiam statim à morte in illud ingredi non poterant, hæc dicebant, & tantopere desiderabant; quid erit modo, cum fores calorum iam patent, & anima, quæ expurgata iam est, quamprimum ad Dei conspectum & fruitionem admittitur?

CAPVT XX.

Aliquot adferuntur rationes & motiua, ob qua licite sancteque mortem desiderare possumus.

VT vero melius maiorique cum perfectione voluntati diuinæ, tam in morte, quam in vita conformemur, aliquot hic motiua & rationes adducemus, propter quas mortem desiderare liceat, ut meliorem ex ijs seligamus.

Prima itaque ratio, ob quam desiderare homini mortem liceat, est, ut labores & ærumnas, quas vita hæc mortalis includit, eius adminiculo deuitet. Nam, ut ait Sapiens: Melior est mors, quam vita amara & laboriosa. Sic videmus, etiam ab ipsis mundanis sæpe mortem optari, & omnibus votis à Deo desiderari: quod etiam sine villo peccati reatu fieri potest.

Tanti namq; & tam graues sunt vitæ huius labores & ærumnæ, ut, ad ijs carendum, mors à quopiam possit optari.

Cur autem tantis in vita homines diuexari laboribus Deus sinat, inter alias, quas sancti Patres assignant, causa hæc est, ne mundo tam perditæ adhærescerent, vitamque hanc mortalem æquo impensius diligerent; sed in aliam illam toto animo & dilectione ferrentur, & ad eam incessanter suspirarent, utpote ubi non erit luctus, neque clamor, neque dolor erit vltra.

Addit vero Augustinus, clementissimum Deum, ex infinita qua est bonitate & misericordia, statuisse, ut vita hæc, quia laboribus & malis obnoxia est, breuis foret, & cito finem acciperet; alia vero, quam expectamus, æterna & perennis; scilicet ut labor esset breuis, gaudium & requies perpetuo duraret.

De illa sic loquitur Ambrosius: Tantum malis hæc vita repleta est, ut comparatione eius mors remedium putetur esse, non poena, & nisi eam Deus in castigationem & poenam immitteret, hanc ipsi nobis è misericordia, & velut donum ac remedium dari cuperemus, quo grauiamala & ærumnæ finem aliquando acciperent.

Sæpe quidem, fateor, mundani homines quoad hoc peccant. in eo, quod in malis hisce ferendis magnam impatentiam præferant, tum quod non nisi quiritabunde, expostulando, & cum impatentia, mortem à Deo deposcant: sed si pacifice & cum plena sui subiectione eam peterent, hoc modo, Domine, si placeat, educ me ex hisce malis; satis mihi est, quod vixi; peccatum non esset.

Secundo, tum maiori mors perfectione desideratur, quando ea de causa optatur, ne Ecclesiæ mala & persecutiones, & continuæ, quæ in Deum Optimum Maximum committuntur, iniuriæ, videantur. Sic eam optauit Elias Propheta, cum Achabi & Iezabelis vexationem, cum altaria destructa, cum omnes Dei Prophetas interfectos cerneret, seipsum deni-

Aug. lib. 2. contra 2. ep. Gaudenij. c. 12. tom. 7.

Cur Deus mundum fecit amarum.

Vrad calum anhelemus. Apoc. 21. 4.

Serm. 37. de Sanctis, qui est primus in festo omnium Sanctorum.

Hæc vita breuis, quia amara, illa æterna, quia lata.

Serm. super e. 7. Job. 10. 2.

Mors remedium ærumnarum vitæ.

Mors peti potest, sed cum patientia.

Mort optanda, ne publica mala videamus.

II.